

HỒI 44

Sương Lạnh Phủ Hoa Lan

M

Mạch Kiếm Tùng thả chân xuống mộc sàn toan đứng lên thì ả kỹ nữ níu tay y lại.

- Còn sớm mà... huynh đi đâu vậy?

Mạch Kiếm Tùng gạt tay ả ra rồi đứng hẳn lên. Y nhìn lại ả kỹ nữ với bộ mặt trét đầy phấn son. Một cảm giác tởm lợm lan nhanh qua đầu y. Y nheo mày và nhặt nhẹo nói:

- Đừng hỏi ta điều đó.

Vừa nói Mạch Kiếm Tùng vừa quăng một nén bạc lên người ả kỹ nữ. Y quay bên nhỏ xuống sàn gạch một bãi nước bọt như muốn phun thứ cảm giác gớm ghiếc vừa mới nảy nở trong tâm thức y ra ngoài, rồi sải bước đến bàn cầm lấy ngoại y khoác vào người.

Vận xong ngoại y, Mạch Kiếm Tùng bước đến trước tấm gương đồng. Y ngắm lại mình trong tấm gương đồng trước khi rời khỏi biệt phòng.

Đi xuống gian tử sảnh bên dưới khách điểm, Mạch Kiếm Tùng gọi luôn một vò rượu hai cân. Gã tiểu nhị bày rượu ra bàn cùng với đĩa thức ăn nóng. Gã giả lả nói:

- Chúc công tử ăn ngon miệng.

- Không cần.

Y chuốc rượu ra chén, bung chén rượu, Mạch Kiếm Tùng băng quơ nhớ lại Thánh Cô Kim Diện. Y miên man hồi tưởng lại những động tác uyển chuyển, ảo lả của Thánh Cô Kim Diện mà tưởng tượng ra khuôn mặt giai nhân trong đầu mình.

Y dốc chén rượu uống cạn rồi lại chuốc tiếp ra chén. Mạch Kiếm Tùng uống một lúc ba chén rượu nhưng vẫn không xóa được những ý niệm thầm kín trong đầu.

Một gã đại hán lực lưỡng bước vào. Y vừa bước vào vừa lớn tiếng nói:

- Khúc ma ma đâu...?

Khúc ma ma, một người đàn bà có bộ mặt no tròn, đầy đà và bộ dáng khá xồ xề hồi hải bước ra.

- Ôn Thăng ca ca... có chuyện gì mà cần gặp Khúc ma ma này?

Lời còn đọng trên miệng Khúc ma ma thì Ôn Thăng thòp ngay lấy ngực áo thị kéo về phía mình.

Khúc ma ma bối rối.

- Ôn ca ca có chuyện gì từ từ nói, sao lại nóng nảy vậy?

Ôn Thăng trừng hai mắt với đôi tròng trắng muốn che cả hai con ngươi nhỏ xú, gằn giọng nói:

- Mụ biết vì sao Ôn Thăng đến đây không?

Khúc ma ma giả lả cười vừa gỡ tay Ôn Thăng, nhưng gã không cho thị làm chuyện đó, Khúc ma ma gượng cười nói:

- Ma ma biết Ôn ca ca đến chỉ vì Sư Sư thôi.

Ôn Thăng dõ hống Khúc ma ma lên khỏi mặt đất, vừa rít giọng nói:

- Đúng... Ôn mỗ đến vì Sư Sư đó, Ôn mỗ đã bao nhiêu lần nói với mụ rồi. Sư Sư là kỹ nữ nhưng chỉ dành riêng cho Ôn mỗ thôi, mụ nói cho ta biết... gã khốn kiếp nào đã bắt Sư Sư phải hầu hạ chứ?

Khúc ma ma lắc đầu.

Ôn Thăng đánh giọng gằn:

- Mụ không nói à?

- Ơ...

Mạch Kiếm Tung vừa áp chén vào miệng thì đặt xuống bàn, y tăng hắng, buộc Ôn Thăng phải thả Khúc ma ma xuống nhìn lại gã.

Mạch Kiếm Tung nhìn Ôn Thăng. Y giả lả nói:

- Tại hạ là người được Sư Sư cô nương hầu hạ đó.

Bộ mặt to và rộng của Ôn Thăng như muốn phồng to hơn với sắc đỏ ửng.

- Người ư?

Mạch Kiếm Tùng chống tay lên bàn từ từ đứng lên.

Ôn Thăng bước đến bàn Mạch Kiếm Tùng.

- Ngươi ư?

Bộ dạng nhỏ bé của Mạch Kiếm Tùng cùng chân diện đầm đầm lạnh lùng đập vào mắt Ôn Thăng. Gã hừ nhạt rồi nói:

- Sư Sư của ta mà phải hầu hạ một con nhái như ngươi à?

Đôi chân mày Mạch Kiếm Tùng hơi nhíu lại, y nhìn Ôn Thăng.

- Ấ là kỹ nữ thì hầu hạ ta có gì lạ nào?

Ôn Thăng chỉ vào ngực mình.

- Ngươi nên biết Sư Sư là của riêng Ôn mỗ chứ. Cả giới lục lâm tại Dương Châu này đều biết Ôn mỗ. Thế mà ngươi lại dám ăn trên ngồi trước ta, ngươi đáng chết thật. Ôn mỗ cần phải dạy cho ngươi một bài học sau này còn biết đâu là trưởng bối của ngươi.

Nói dứt lời Ôn Thăng vươn trảo thộp tới đầu Mạch Kiếm Tùng, trảo công của Ôn Thăng chưa kịp đến đầu Mạch Kiếm Tùng thì đã bị y dụng trảo với một thế cầm nã thủ chặn lại.

Trảo công của Mạch Kiếm Tùng mặc dù nhỏ hơn trảo công của Ôn Thăng nhưng chính Ôn Thăng lại rống lên sau những âm thanh canh cách.

Mồ hôi rịn ra mặt Ôn Thăng cùng với những nét nhăn nhó bởi cảm giác đau đớn từ bản thủ lên đến đầu.

Ôn Thăng rít giọng nói:

- Ngươi ngươi...

Mạch Kiếm Tùng nhạt nhẽo nói:

- Ngươi muốn làm bậc trưởng bối nhưng ít ra cũng nên biết kẻ đối diện với ngươi là ai chứ?

Ôn Thăng buột miệng:

- Ngươi là ai...?

- Mạch Kiếm Tùng

Hai cánh môi của Mạch Kiếm Tùng nhếch lên.

- Khi người biết được ta là Mạch Kiếm Tùng thì đã muộn rồi.

Ôn Thăng còn chưa hiểu ẩn ý của câu nói đó thì hữu thủ của Mạch Kiếm Tùng đã điểm vào tam tinh gã.

Ôn Thăng nhăn mặt lí nhí nói:

- Người muốn làm gì ta?

Mạch Kiếm Tùng hơi nghiêng đầu qua bên như ngắm nhìn khuôn mặt Ôn Thăng rồi nhát nhéo nói:

- Giết người...

- Người...

Ôn Thăng chưa kịp nói hết câu thì Mạch Kiếm Tùng phát ra một đạo chỉ Kim Cang.

Đạo chỉ khí cứng như mũi dùi sắt xuyên thủng qua tam tinh Ôn Thăng, thấu đến sau ót.

Thế pháp Ôn Thăng run bần bật và tiểu ra cả quần, Mạch Kiếm Tùng rút chỉ công lại, phủ hai bàn tay vào nhau.

Ôn Thăng đổ gục xuống sàn khách điểm, Khúc ma ma lẫn gã tiểu nhị chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó do Mạch Kiếm Tùng tạo ra ngã lăn ngay xuống sàn bất tỉnh.

Mạch Kiếm Tùng đặt một nén bạc lên bàn nhìn Ôn Thăng.

- Kẻ như người không đáng sống. Người sống chỉ chật đất mà thôi.

Y lại phủ hai tay vào nhau như có bụi dính trên tay mình rồi mới ung dung rảo bước về cửa khách điểm. Hắn rời khỏi khách điểm như một thư sinh nhàn nhã chẳng có chuyện gì xảy ra mặc dù mới đây thôi y đã nhún máu người.

Một cỗ kiệu hoa lộng lẫy do bốn gã phu kiệu khiêng từ phía đối diện băng băng hướng tới Mạch Kiếm Tùng. Cỗ kiệu hoa dừng lại trước mặt gã.

Gã phu kiệu ôm quyền từ tốn nói:

- Kính mời Mạch Kiếm Tùng công tử lên kiệu.

Mạch Kiếm Tùng nhe mày, nghĩ thầm: "Ai đón ta nhỉ, Thánh Cô Kim Diện lại đón ta nữa à? "

Với ý niệm đó y vén rèm bước lên kiệu mà không hỏi gì. Trong kiệu có một cánh hoa hồng đỏ thắm.

Mạch Kiếm Tùng nhặt lấy cánh hoa hồng đó. Y đưa đóa hoa lên mũi ngửi. Nhếch môi cười mỉm với những ý niệm viển vông trong đầu, tất nhiên những ý niệm trong đầu y không ngoài những hình ảnh về vị Thánh Cô với phong thái lả loi, đầy chất tình tứ và đài các.

Y lại tưởng tượng ra khuôn mặt điểm trần của Thánh Cô Kim Diện. Mạch Kiếm Tùng tựa lưng hẳn vào thành kiệu rồi rít một hơi thật sâu như muốn thấm toàn bộ hương của cánh hoa hồng vào khứu giác mình.

Y nhắm mắt lại và hồi tưởng tiếp những gì trôi qua trong đầu Mạch Kiếm Tùng tạo ra trong y thứ cảm giác thật khoan khoái. Cùng với sự nao nao muốn mau gặp lại vị Thánh Cô Kim Diện.

00o

Mạch Kiếm Tùng tò mò nhìn về phía rèm lụa trắng.

Rèm lụa từ từ vén lên. Ngồi trên mộc sàn trái thắm không phải là Thánh Cô Kim Diện mà là Thiên Thiên. Mạch Kiếm Tùng chau mày nhìn nàng. Thiên Thiên trong bộ cánh thật đẹp, với ánh mắt ưu hoài nhìn gã.

- Mạch huynh ngạc nhiên lắm à?

Mạch Kiếm Tùng chấp tay sau lưng.

Y bước về phía nàng, nhếch môi cười nửa miệng rồi nói:

- Tại hạ rất ngạc nhiên. Không ngờ người cho bọn phu kiệu đi đón Mạch Kiếm Tùng lại là Thiên Thiên cô nương.

Y vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh gian mộc thất.

- Chỗ này cũng xinh đẹp quá.

Y lại nhìn nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Thiên Thiên cô nương cho phu kiệu đến đón tại hạ đến đây với dụng ý gì?

Thiên Thiên nhìn Mạch Kiếm Tùng:

- Công tử có thể đoán ra dụng ý của Thiên Thiên không?

Mạch Kiếm Tùng khoát tay, lắc đầu.

- Tại hạ không thích đoán ý của người khác.

Thiên Thiên nhìn Mạch Kiếm Tùng, nàng từ từ đứng lên, từ thể pháp nàng tỏa ra làn xạ hương thơm len vào khứu giác Mạch Kiếm Tùng. Hắn nhận ra ngay mùi xạ hương mà những nữ nhân thường dùng trong ngày loan phụng hòa minh.

Thiên Thiên bước đến sát Mạch Kiếm Tùng. Khoảng cách giữa nàng và gã không đầy hai gang tay.

Nàng nhìn vào mắt Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên muốn trả thù.

- Nàng muốn trả thù?

Thiên Thiên gật đầu.

- Trả thù ai?

- Kim Diện môn. Kim Diện Môn chủ Đồng Kiều Thiếu.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi cười nửa miệng rồi nói:

- Đồng Kiều Thiếu Kim Diện môn chủ có thù với nàng à?

- Mặc dù kẻ tạo ra huyết sát của Bạch Vân trang là Phùng Tử Hầu.

- Y đã chết rồi. Nàng còn muốn trả thù gì nữa. Nàng đã chứng kiến cái chết của họ Phùng kia mà.

- Thiên Thiên đã chứng kiến cái chết của Phùng Tử Hầu, nhưng xét cho cùng kẻ đáng chết hơn cả là Kim Diện môn chủ Đồng Kiều Thiếu. Bởi vì Đồng Kiều Thiếu đã lệnh cho Phùng Tử Hầu.

Mạch Kiếm Tùng ve cằm, gật đầu.

- Suy ra thì đúng như vậy thật. Họ Phùng chỉ thực thi mệnh lệnh của Môn chủ Đồng Kiều Thiếu mà thôi, kẻ thủ ác chính là Đồng Kiều Thiếu.

Y nhìn Thiên Thiên, điểm nụ cười mỉm.

- Nàng muốn trả thù cho Bạch Vân trang phải giết Đồng Kiều Thiếu là đúng, không sai chút nào.

Chấp tay sau lưng bước đến bàn, nhìn tịnh rượu trên bàn, Kiếm Tùng giả lả nói:

- Rượu này nàng bày sẵn cho tại hạ?

Thiên Thiên bước đến bàn, nàng bung tịnh rượu từ tốn nói:

- Thiên Thiên sẽ bồi tiếp Kiếm Tùng.

Y lắc đầu.

- Không cần.

Y vừa nói vừa lấy tịnh rượu trên tay nàng. Mạch Kiếm Tùng đưa tịnh rượu lên mũi ngửi. Y vừa ngửi vừa nói:

- Nàng biết kẻ thù đích thực giết song đường của nàng là Đồng Kiều Thiếu môn chủ, sao nàng còn chưa tìm được Kim Diện môn trả thù.

Lời nói của Mạch Kiếm Tùng khiến Thiên Thiên lộ vẻ bối rối.

Mạch Kiếm Tùng mỉm cười rồi dốc tịnh rượu tu luôn một ngụm dài. Y thả tịnh rượu đặt xuống bàn nhìn nàng rồi nói:

- Rượu của Thiên Thiên cô nương rất là ngon.

Hắn lại điểm cười đầy ẩn ý.

Thiên Thiên khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Thiên Thiên đã bị phế bỏ toàn bộ võ công mà Phùng Tử Hưu đã truyền cho...

Mạch Kiếm Tùng cướp lời.

- Cho dù nàng có võ công của Phùng Tử Hưu thì cũng chẳng thể làm gì được Đồng Kiều Thiếu.

- Huynh nói đúng, nếu Thiên Thiên không bị phế võ công thì cũng không phải là đối thủ của Đồng Kiều Thiếu. Hận thì vẫn còn đó, thù vẫn còn mang trong lòng, nhưng Thiên Thiên lại là kẻ vô dụng.

Mạch Kiếm Tùng nhướng mày nhìn nàng rồi dốc tịnh rượu tu tiếp. Y uống hai hơi đã cạn vò rượu rồi đặt xuống bàn, giả lả nói:

- Thiên Thiên là kẻ vô dụng, do đó mới cho những gã phu kia đi đón Mạch Kiếm Tùng.

Nàng im lặng nhìn gã.

Một lúc sau thì Thiên Thiên mới nghiêm giọng nói:

- Thiên Thiên đón huynh đến đây và có ý...

Mạch Kiếm Tùng nhượng mày.

- Muốn tại hạ trả thù giùm cô nương?

Nàng gật đầu:

- Thiên Thiên có ý đó.

Mạch Kiếm Tùng khoanh tay trước ngực. Y suy nghĩ một lúc rồi dờn bước đến ngồi xuống mộc sàn trải thảm. Nhìn Thiên Thiên, y nói:

- Một ý nghĩ hay, nhưng Thiên Thiên không nghĩ đến ai khác mà chỉ nghĩ đến Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên đã từng thấy huynh thi triển võ công, Thiên Thiên nghĩ chỉ có mình Mạch Kiếm Tùng huynh mới có bản lĩnh lấy mạng Đổng Kiều Thiếu môn chủ.

- Lấy mạng Đổng Kiều Thiếu môn chủ không khó đối với Mạch Kiếm Tùng, thậm chí còn dễ hơn trở bàn tay. Ngày đó tại đại đường Kim Diện môn Thiên Thiên cô nương đã chứng nghiệm võ công của tại hạ, bây giờ võ công của tại hạ còn cao hơn trước nữa.

- Võ công của huynh cao thâm, nhưng điều quan trọng hơn huynh có nhận lời thỉnh cầu của Thiên Thiên hay không?

- Tại hạ và Kim Diện môn chủ là người cùng hội cùng thuyền, thế mà cô nương lại thỉnh cầu Mạch Kiếm Tùng trả thù giùm cô nương, mà kẻ thù đó lại là người cùng hội với tại hạ, có bất thường không?

Thiên Thiên im lặng nhìn Mạch Kiếm Tùng. Nàng buong tiếng thở dài rồi nói:

- Thiên Thiên biết điều đó nhưng chỉ còn kỳ vọng vào Mạch Kiếm Tùng huynh mà thôi. Thiên Thiên chấp nhận trả giá, bất cứ giá nào Thiên Thiên cũng trả miễn sao rửa được hận thù cho song đường.

Mạch Kiếm Tùng đứng lên.

- Nếu tại hạ nhận lời, Thiên Thiên trả giá như thế nào đây?

- Bất cứ điều gì Mạch Kiếm Tùng huynh đòi hỏi. Hơn thế nữa Thiên Thiên sẽ mãi mãi là nô nhân của Mạch Kiếm Tùng.

Mạch Kiếm Tùng bước đến cửa sổ, y dõn mắt nhìn ra ngoài. Y nheo mày suy nghĩ rồi nhìn lại Thiên Thiên.

- Nô nhân của Mạch Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên sẽ là nô nhân của huynh.

Kiểm Tùng bước lại trước mặt nàng.

- Nàng sẽ là nô nhân của ta.

Thiên Thiên nhìn vào mắt gã rồi gật đầu.

- Là một nô nhân trung thành Mạch Kiếm Tùng huynh sai bảo gì Thiên Thiên cũng làm.

Nhìn vào mắt Thiên Thiên, Mạch Kiếm Tùng giả lả nói:

- Những gì nàng thốt ra khiến Mạch Kiếm Tùng ta phải ngưỡng mộ nàng.

Thiên Thiên lưỡng lự rồi nói:

- Huynh nhận lời Thiên Thiên không?

- Ta nghĩ không thể chối từ được lời thỉnh cầu của nàng.

Y vừa nói vừa vuốt má Thiên Thiên. Sắc diện của Thiên Thiên ứng hồng, nóng hổi khi bị Mạch Kiếm Tùng vuốt má.

Nàng bẽn lễn cúi mặt nhìn xuống. Mạch Kiếm Tùng đặt tay lên bờ vai nàng.

- Nàng đẹp lắm. Mạch mỗ rất thích nhan sắc của nàng.

Y vừa nói vừa thò tay vào ngực áo rút chiếc mặt nạ kim diện của mình đặt lên mặt của Thiên Thiên. Mạch Kiếm Tùng thối lui ba bộ ngắm nhìn Thiên Thiên mà liên tưởng đến Thánh Cô Kim Diện.

Ánh mắt của y long lên sòng sọc với những ý tưởng miên man chảy qua trong đầu Thiên Thiên. Nhìn y, Thiên Thiên có cảm giác thân thể mình đang bị thiêu cháy bởi ánh mắt sòng sọc của Mạch Kiếm Tùng. Ánh mắt kia khiến nàng sợ hãi và lo âu.

Mạch Kiếm Tùng nhếch môi mỉm cười, y giả lả nói:

- Mạch mỗ thích chiêm ngưỡng tấm thân của nàng.

Câu nói này của gã khiến chân diện Thiên Thiên nóng bừng. Nàng căng thẳng đến cực độ, sự căng thẳng đó khiến thể pháp nàng như muốn nổ tung ra.

Thiên Thiên miễn cưỡng nói:

- Huynh nhận lời Thiên Thiên?

Mạch Kiếm Tùng không đáp lời mà phát tác ngay đạo Kim Can Thần Chỉ điểm tới vò rượu, đạo chỉ xuyên thủng vò rượu.

“Chát...”

Y lạnh lùng nói:

- Vò rượu kia sẽ là kẻ thù của nàng.

Y nói rồi nhếch môi mỉm cười.

Thiên Thiên buông tiếng thở dài, từ từ lột bỏ tất cả trang phục của mình. Thể pháp nàng lộ ra với làn da trắng nõn và đôi quả tuyết lè tinh anh đập vào mắt Mạch Kiếm Tùng.

Hắn ngấm thể pháp nàng bằng ánh mắt rạo rực. Y chiêm ngưỡng tấm thân với những đường cong tinh khiết của Thiên Thiên mà liên tưởng đến Thánh Cô Kim Diện.

Trong khi Mạch Kiếm Tùng sẫm soi thể pháp Thiên Thiên thì ngược lại nàng chỉ muốn đất dưới chân mình nứt toác ra để nàng có thể chui thẳng xuống địa ngục.

Thiên Thiên nhủ thầm: “Đường Thẩm đại ca tha thứ cho muội. Vì trả thù cho song đường Thiên Thiên chấp nhận tất cả. Sau khi trả thù cho song đường rồi, muội sẽ tự kết liễu cuộc đời mình. Thiên Thiên chấp nhận trả giá để trả thù. Thiên Thiên chấp nhận tất cả.”

Nàng tự nhủ như vậy để nên nổi nhục vào trong đặng phơi thân ra trước ánh mắt sòng sọc của Mạch Kiếm Tùng. Y bước đến bên nàng.

Mùi hương da thịt trinh nữ phả vào khứu giác Mạch Kiếm Tùng. Y đặt tay lên bờ vai nàng rồi từ từ rà xuống vùng tiểu yêu.

Thiên Thiên không phản ứng lại hành động của gã mà cũng chẳng hưởng ứng gì. Nàng đứng như một pho tượng mặc nhiên để Mạch Kiếm Tùng khám phá những vùng kín của cơ thể. Nàng cố chôn vùi tâm thức của mình vào chuyện trả thù, trả hận mà mặc nhiên với hành vi của Mạch Kiếm Tùng.

Mặc dù tự nhủ như vậy nhưng toàn thân Thiên Thiên vẫn nổi đầy lớp da ốc li ti bởi bàn tay của Mạch Kiếm Tùng rà khắp người nàng.

Mạch Kiếm Tùng thấy lớp da ốc đó, y phá lên cười đắc ý rồi bế bổng Thiên Thiên đưa đến một sàn trải thảm.

Gió đùa qua đóa hoa thơm ngát hương trinh. Mưa vùi dập tấm thân ngọc ngà.

Nàng lịm đi bởi lưới kiếm tàn nhẫn xé tan sự trong sáng của mình.

Cái đầu kia biến thành hai hàng lệ trào ra khóe mắt nàng.

Mạch Kiếm Tùng sở hữu Thiên Thiên mà tâm thức vẫn liên tưởng đến Thánh Cô Kim Diện. Hắn giầy vò thể xác của Thiên Thiên mà cảm thụ sự khoái lạc qua bóng dáng con người khác.

Mạch Kiếm Tùng ôm ghì chặt lấy nàng. Y khe khẽ nói:

- Ta còn buộc nàng làm một chuyện.

Thiên Thiên nhìn gã.

- Huynh muốn Thiên Thiên làm gì?

- Giúp ta lấy mạng Đường Thấm.

Thiên Thiên quá sững sốt với câu nói này của Mạch Kiếm Tùng. Nàng ôm lấy tấm chăn đắp lên người.

Mạch Kiếm Tùng vận lại y phục. Y nhìn nàng.

- Hình như nàng bàng hoàng khi nghe lời nói này của ta.

- Đường Thấm huynh chưa chết à?

- Hắn chưa chết nhưng lại là kẻ vô dụng trốn chui, trốn nhủi bởi án Kỳ Tử Vong, nhưng ta tin Đường Thấm khi biết tin của nàng thì hắn ta sẽ tìm đến.

Thiên Thiên nhìn sững Kiếm Tùng.

- Thiên Thiên ngỡ đâu Đường Thấm huynh đã chết.

- Thì hắn không sống được bao lâu nữa, ta giết hắn rồi sẽ lấy mạng Đồng Kiều Thiếu môn chủ.

Y nhìn vào mắt Thiên Thiên.

- Nàng nhận lệnh của ta chứ?

Gã nói rồi lột chiếc mặt nạ dát vàng ra khỏi chân diện Thiên Thiên cho vào ngực áo.

Mạch Kiếm Tùng chau mày khi thấy lệ ràn rụa trên mặt Thiên Thiên. Y nhát nhéo nói:

- Tại sao nàng khóc?

Thiên Thiên lắc đầu:

- Không có gì cả.

Y mỉm cười.

- Trả thù hay trả tình.

Thiên Thiên cắn răng trên vào môi dưới nhìn Mạch Kiếm Tùng.

- Trả thù.

Mạch Kiếm Tùng phá lên một tràng cười dòn dã. Tiếng cười của gã như muôn ngàn mũi dao xoáy vào tâm thức của nàng.

Mạch Kiếm Tùng bỏ đi rồi, Thiên Thiên ôm mặt khóc nức nở. Nàng vừa khóc, vừa rên rỉ.

- Tại sao... Tại sao... cha mẹ... Thiên Thiên muốn trả thù mà chấp nhận tất cả, chấp nhận trả giá.

Nàng buông tay khỏi mắt thì những dấu trình nguyên còn đọng lại trên tấm thảm đập vào mắt nàng.

Lệ lại tuôn trào ra khoeo mắt của Thiên Thiên.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới đến rướm máu.

- Đường Thẩm huynh... Huynh hiểu cho muội... muội không muốn nhưng phận làm con, Thiên Thiên phải làm trong phận trách trả thù cho song đường. Có như vậy Thiên Thiên mới có thể an lòng ra đi, có làm được điều đó Thiên Thiên mới có thể gặp mặt phụ thân và mẫu thân nơi chín suối.

Nàng lại úp mặt vào hai tay nức nở khóc. Nàng khóc với cái đau mất mát không thể nào hàn gắn được.

Nàng khóc mà chợt rung mình khi nhớ lại trận mưa tình vùi dập mà Mạch Kiếm Tùng đã phủ lên người nàng.

Nàng cảm thấy ghê sợ và kinh tởm bản thân mình.

- o O o -